

בש"פ 7071/17 - יוסף ליבוביץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7071/17

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז
העורר: יוסף ליבוביץ

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 24.8.2017 במ"ת 44863-09-16 שניתנה על-ידי כבוד השופט א' הימן

תאריך הישיבה: כ"ו באלול התשע"ז (17.9.2017)

בשם העורר: עו"ד מירי פרידמן

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 24.8.2017 (מ"ת 44863-09-16, השופט א' הימן). בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאים שנקבעו לשחרורו ממעצר עד תום ההליכים.

עיקרי העובדות וההליכים עד כה

עמוד 1

2. ביום 18.7.2016 נעצר העורר בפנמה ולאחר מכן הוסגר לישראל ונעצר על ידי משטרת ישראל ביום 30.8.2016. ביום 19.9.2016 הוגש נגד העורר כתב אישום. כתב האישום תוקן פעמיים, כאשר התיקון האחרון נערך ביום 1.8.2017 (להלן: כתב האישום). כתב האישום מייחס לעורר ביצוע עבירות שוחד, הלבנת הון, גניבה בידי עובד ציבור, רישום כוזב במסמכי תאגיד ומרמה והפרת אמונים. על-פי האמור בכתב האישום, העורר עבד בעיריית תל אביב-יפו (להלן: העיר או תל אביב) והושאל לתאגיד המים של העיר - חברת מי אביבים 2010 בע"מ (להלן: התאגיד) - החל מהקמתו של התאגיד ביום 1.1.2010. זאת, לצורך עבודתו כמנהל מרכז השליטה והבקרה בתאגיד.

3. במסגרת תפקידו היה אחראי העורר על חלוקת העבודה בין קבלני המשנה שאיתם התקשר התאגיד בהסדרים למתן שירות (להלן: קבלני המשנה או הקבלנים). כמו כן, היה אחראי לאשר את חשבונות הקבלנים שאושרו על ידי המנהלים במחלקת הרשת בתאגיד (להלן: מחלקת הרשת) - האחראית על אחזקת קווי המים, הביוב והתיעול בעיר.

4. חלקו הכללי של כתב האישום פורס מערכת סבוכה של שחיתויות שהתנהלה בתקופה שבין תחילת פעולתו של התאגיד ועד לפתיחת החקירה הגלויה בפרשה ביום 17.12.2013. במסגרת מערכת זו עובדי ציבור בתאגיד ביקשו וקיבלו שוחד בהיקפים של מיליוני שקלים בכסף מזומן מקבלני משנה שונים באופן קבוע. זאת, לעתים כנגזרת מגובה החשבון אשר הוגש לתאגיד ולעתים כסכום חודשי קבוע. עובדי הציבור המעורבים בפרשה, ובכללם העורר, פעלו על מנת לקדם את ענייניהם של נותני השוחד בתאגיד, בין השאר באמצעות אישור מהיר של החשבונות שהגישו והגדלה של היקף התשלומים שהועברו להם, העלמת עין מדרישות תשלום לא מבוססות וסיוע לזכייה במכרזים. כמו כן, המעורבים אף נמנעו מלדווח על חריגות הקבלנים מתנאי המכרזים וסייעו להם לשמר את כוחם בתחום תשתיות המים והביוב בעיר. על-פי הנטען בכתב האישום העורר היה מיוזמי התכנית העבריינית, ובהמשך לכך ביקש מהקבלנים תשלומים עבורו ועבור עובדי ציבור אחרים, ולעתים אף גבה אותם בעצמו. פעילות זו הניבה לעורר סכום כספי של כ-5 מיליון שקל, וזאת בנוסף לתיווך שוחד לעובדי ציבור נוספים בסך של 593,000 שקל, לכל הפחות. באופן כללי, הפעילות המתוארת בכתב האישום אפשרה, כך נטען, גניבה מהציבור בסך של כ-19 מיליון שקל, לכל הפחות.

5. האישום הראשון מפרט שורה של אירועים ומעשים שבמסגרתם קיבל העורר שוחד מקבלני משנה שונים, עבורו ועבור בעלי תפקיד נוספים בתאגיד, בדרכים ובמתכונות פעולה שונות שפורטו בחלק הכללי. בגין מעשים אלה מיוחסות לעורר עבירות קבלת שוחד לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירת תיווך בשוחד לפי סעיף 295 לחוק העונשין.

6. האישום השני מייחס לעורר עבירות הלבנת הון של כספים שהתקבלו ושניתנו על-ידי העורר במסגרת פרשיות השוחד המפורטות באישום הראשון (להלן: כספי השוחד). העורר, כך נטען, קיבל את כספי השוחד במזומן. מעבר לכך, המיר העורר סך של כ-994,000 שקל למטבע חוץ והעבירם לאחיו אשר הפקיד אותם בכספת על שמו, וזאת על מנת שיסתיר את מיקומו של הכסף. כמו כן, קנה העורר שני נכסי מקרקעין בתל אביב בשווי של 2.2 מיליון שקל ורשם אותם על שמה של אשתו על מנת להסתיר את בעלותו בנכסים. בשנת 2015 מכר העורר את אחד הנכסים והוציא חלק מתמורת המכירה בסך 688,000 שקל אל מחוץ לישראל, ללא דיווח. בנוסף, ביצע העורר רכישות שונות לאורך התקופה בשווי של מעל ל-2.35 מיליון שקל והעביר כספים בהיקף של מאות אלפי שקלים לבני משפחה נוספים, וזאת במטרה להסתיר את כספי השוחד. בגין המעשים יוחסו לעורר עבירות של הלבנת הון לפי סעיף 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.

7. על פי האישום השלישי, נהג העורר לגנוב כספי ציבור מהתאגיד, תוך ביצוע תחבולות שונות והסתייעות באחרים. כך, במסגרת חלק מהמכרזים של התאגיד נקבע בין היתר כי על מנהל מחלקת שליטה ובקרה בו - הוא העורר - לאשר בכתב כי העבודות המדווחות במסמך פקודת העבודה אכן התבצעו. על פי הנטען, הקבלנים המעורבים בפרשה הגישו דיווחים כוזבים לגבי היקף העבודות שביצעו בפועל. העורר אישר דיווחים אלה בידיעה כי הם כוזבים וכי האישור יוביל לשלילת קבע של כספי ציבור מהתאגיד לטובת הקבלנים. יתרה מזאת, לעתים העורר אף פעל כדי לאשר חשבונות כוזבים שעובדים אחרים בתאגיד סירבו לאשר, וזאת בניגוד לנהלים. בגין מעשים אלה מיוחסות לעורר העבירות של גניבה בידי עובד ציבור לפי סעיף 390 לחוק העונשין בצירוף עם סעיף 383(א) לחוק העונשין וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, רישום כוזב במסמכי תאגיד לפי סעיף 423 לחוק העונשין ומרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

8. בד בבד עם כתב האישום הוגשה גם בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

9. ראוי לציין כי יתר הנאשמים בפרשה שוחררו לחלופת מעצר, ואילו העורר הוא היחיד שבעניינו עומדת המדינה על מעצר מאחורי סורג ובריה, בטענה כי קיים חשש ממשי להימלטותו מהארץ.

10. ביום 16.2.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת (מ"ת 44911-09-16, השופט ש' יניב). קודם לדיון זה הגישו הצדדים, בהמלצת בית המשפט המחוזי, מתווה מוסכם לפיו העורר ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני בביתה של אמו (להלן: האם), כשהוא מלווה בפיקוח אנושי של שתי מפקחות שנמצאו מתאימות לכך על ידי שרות המבחן (להלן: המפקחות). יצוין כי המדינה התנגדה בנחרצות לכך שהאם עצמה תשמש מפקחת. אולם, ביום 26.1.2017 הודיע העורר כי המפקחות שהוצעו לא יוכלו לעמוד לבדן במשימת הפיקוח וטען כי יש לאשר את אמו כמפקחת נוספת.

11. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר, ולמעשה העורר אף לא חלק על כך. באשר לעילת המעצר, קבע בית המשפט המחוזי כי עילת המסוכנות בעניינו של העורר נלמדת מההיקף של מעשי העבירה לכאורה, מהשיטתיות בביצועם, ממידת היוזמה והדומיננטיות שהפגין העורר וכן ממספר המעורבים בפרשה. מעבר לכך, קבע בית המשפט המחוזי כי עילת המעצר המרכזית היא החשש להימלטות מהליכי שפיטה ומשיבוש הליכי משפט, וזאת נוכח העובדה שהעורר יצא מן הארץ במהלך חקירתו וכעת מרכז חייו הוא בקובה, שם הוא חי עם רעייתו הנוכחית. בהקשר זה הזכיר בית המשפט המחוזי כי העורר לא שב ארצה עד אשר נעצר בפנמה, וזאת חרף העובדה שבני משפחתו, ביניהם שלושה ילדים קטינים, נמצאים בישראל.

12. בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר וקבע כי אמו אינה מתאימה לשמש כמפקחת. זאת, בהצביעו על סתירות בדבריה של האם הנוגעות למצבה הכספי וכן בהתחשב בטענות המדינה כי העורר שיתף את אמו בעשייתו במסגרת תפקידו בתאגיד, הנטענת להיות פלילית.

13. בית המשפט המחוזי חתם את החלטתו בקבעו כי על אף הרצון למצוא חלופה למעצר מאחורי סורג ובריה, בהיעדר מפקחים מתאימים נוספים אשר יוכלו לסייע למפקחות לעמוד במשימת הפיקוח במלואה, לא ניתן להורות על כך. בד בבד, קבע בית המשפט המחוזי כי העורר יוכל להציע מפקחים נוספים. אולם, ביום 19.2.2017 הודיע העורר כי אין ביכולתו לעשות כן.

14. בהמשך לכך, ביום 20.2.2017 בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי ככל שבעתיד יהיה בידי העורר להציע מפקחים מתאימים, או בעקבות שינוי נסיבות, יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצר עד תום ההליכים.

15. ביום 9.4.2017 דחה בית המשפט העליון ערר אותו הגיש העורר על ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 2298/17, השופטת א' חיות).

16. ביום 3.5.2017 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו, במסגרתה ביקש להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, ובהקשר זה לאשר את המפקחים המוצעים על-ידו. במהלך חודש יוני 2017 התקיימו שלושה דיונים בבקשה ובהם בין היתר הציגה המדינה, במעמד צד אחד, חומר מודיעיני המבסס חשש להימלטות העורר מן הדין. ביום 27.6.2017 הודיעה המדינה כי היא חוזרת בה מההסכמה שנתנה בעבר להעברת העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני, נוכח המידע המודיעיני המצביע להערכתה על חשש משמעותי מהימלטות. בהמשך לכך, ביום 27.6.2017 בית המשפט המחוזי קבע כי קיים אמנם חשש ממשי כי העורר יבקש להימלט, אך ניתן לאיינו באמצעות תנאים מתאימים. בית המשפט המחוזי הורה אפוא כי העורר יוכל לעבור למעצר בפיקוח אלקטרוני, המלווה בפיקוח אנושי הדוק, וזאת בכפוף לכך שימצאו מפקחים מתאימים וכן בתנאי שיעמוד בהפקדתן של ערבויות גבוהות (ערבות עצמית בסך 500 אלף שקל, ערבות צד ג' בסך 500 אלף שקל, וכן הפקדה כספית בסך 2 מיליון שקל). כן נקבע כי יוצא צו עיכוב יציאה מן הארץ כלפי העורר וכי הוא יפקיד את דרכו כתנאי להעברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

17. ביום 4.7.2017 התקיים דיון נוסף שבו הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר משלים על-ידי שירות המבחן בעניין המפקחים. בתסקיר זה, אשר הוגש ביום 12.7.2017 העריך שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אינם מתאימים. נוכח הדברים, ביום 16.7.2017 קבע בית המשפט המחוזי, בהסכמת העורר, כי העורר ישהה במעצר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי כי נשמרת לעורר הזכות לפנות לבית המשפט ככל שיסבור כי יש טעם לבחון שוב את תנאי מעצרו.

18. ביום 24.8.2017 דחה בית המשפט המחוזי בקשה נוספת מצד העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו. בקשה זו הושתתה על הטענה כי קיימת נסיבה החדשה המצדיקה עיון חוזר בהחלטה הקודמת - סגירת התיק כלפי האם ביום 22.5.2017 בעילה של חוסר עניין לציבור. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה וקבע כי אין מדובר בנסיבה רלוונטית חדשה, משום שבהחלטות המקוריות בעניין כלל לא נלקחה בחשבון עובדת היותה של האם חשודה בתיק. כמו כן, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה להפחית את גובה הערבויות שנקבעו כתנאי למעצר בפיקוח אלקטרוני, וכן את הבקשה לאפשר לרשום עיקול על דירת האם כך שתשמש כביטחון לחלופת מעצר. בהחלטתו זו שב והדגיש בית המשפט המחוזי את החשש להימלטותו של העורר מהארץ, כפי שהוא מצטייר ממידע מודיעיני שהוצג בדיון.

הערר

19. בערר דן טוען העורר כי הוא אינו יכול לעמוד בתנאים שבהם נדרש לעמוד לצורך מעבר למעצר בפיקוח אלקטרוני.

20. העורר מעלה מספר טענות שעניינן אי-יכולתו לעמוד בערבויות הכספיות שנקבעו בשל העובדה שכל כספו נתפס ועוקל על-ידי המשיבה. לשיטתו, יש להפחית את הסכומים הנדרשים כעירבון ולאפשר להביא בחשבון עיקול שיוטל על דירת האם כחלופה להפקדה הכספית או לחלקה. עוד הוא טוען כי החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות לשירות המבחן לחזור ולבחון את נכונותם של המפקחים שכבר אושרו לחתום על ערבות כספית בגובה של 500 אלף שקל כל אחד גרמה למפקחים אלה לחזור בהם. העורר מוסיף כי הליך ההוכחות צפוי להתחיל בחודש נובמבר 2017 ולארוך מספר שנים בשל מורכבות הפרשה וכמות חומר הראיות. יתרה מזאת, העורר עומד על כך שתנאי המעצר פוגעים ביכולתו להתכונן להליך המשפטי יחד עם באת-כוחו.

21. כמו כן שב העורר וטוען כי אמו נפסלה על ידי בית המשפט מלשמש כמפקחת אך משום הטענה כי סייעה לו במעשיו הפליליים לכאורה. אולם, לגישת העורר סגירת התיק כנגד האם אך לאחרונה היא נסיבה חדשה המחייבת עיון חוזר בהחלטותיו הקודמות של בית המשפט המחוזי.

22. ביום 17.9.2017, בדיון שהתקיים בפני, הדגישה באת-כוחו של העורר כי תנאי המעצר אינם מאפשרים לו לעיין בחומרי החקירה הרבים, אשר מחייבים שימוש אינטנסיבי במחשב, בהתחשב בהעברת החומרים במתכונת של דיסקים. באת-כוחו של העורר הדגישה כי הדברים קשורים במידה רבה באופיים של האישומים שעניינם פעילותו של התאגיד. בהקשר זה נטען כי מדובר בחומר בהיקף של מאות קלסרים, אם החומרים היו מודפסים. כמו כן הדגישה באת-כוחו של העורר כי המעבר על חומרי החקירה מחייב שימוש בידע המקצועי של העורר והגנתו מחייבת אפוא מעורבות פעילה שלו.

23. מנגד, בא-כוח המדינה עמד על החשש שהעורר ימלט מהארץ. בפרט, נטען כי העורר מילט לקובה סכום כסף משמעותי וכי העתיק לשם את מרכז חייו. בא-כוח המדינה אף עמד על כך שכאשר העורר יצא את הארץ בעבר, בעת שלא היה תלוי נגדו צו איסור יציאה מן הארץ, הוא הציג מצג כי בכוונתו לנסוע לרומניה, אך בפועל תכנן לצאת לקובה, ואף לא חזר כאשר נדרש לחקירה. העורר טען באותה עת כי אינו יכול לטוס מטעמי בריאות, אך בסופו של דבר נתפס כאשר טס מקובה לפנמה. בהקשר זה נטען כי אין לייחס משקל לכך שהעורר שיתף פעולה עם הסגרתו, שכן החלופה שעמדה בפניו באותה עת הייתה שהות בכלא הפנמי. לבסוף, באשר לבקשתו של העורר לאפשר עיקול על דירת האם כערובה, טען בא-כוח המדינה כי ערכה של הדירה נופל בהרבה מן הסכומים שהעורר נחשד בקבלתם, ולכן אין בחשיפה לסיכון של אובדנה משום הרתעה מספקת.

24. במהלך הדיון הוצג לי חומר מודיעיני, וכן התקיים בו דיון במעמד צד אחד שבו הוצגו למדינה שאלות ובקשות להבהרה.

25. בתום הדיון, הוריתי למדינה לעדכן באשר למועד שבו יוכל העורר לעשות שימוש במחשב לצורך עיון בחומרי חקירה שהועברו על גבי דיסקים, וכן לאפשרות של העברת חומרי חקירה בקלסרים (לרבות קלסרים רבים) עד אשר יוכל לעשות שימוש במחשב או במקביל לכך.

26. ביום 18.9.2017 הגישה המדינה הודעה מעדכנת, ובה הבהירה כי חומר הראיות כולו נסרק והועבר לעורר על גבי תקליטורים. כן הובהר כי בבית המעצר שבו מוחזק העורר קיימים מחשבים ניידים, והעורר רשאי לעשות בהם שימוש בכפוף להגשת בקשה למפקד האגף בו הוא שוהה. בהקשר זה הובהר כי הגם שברגיל מוגבל העיון בחומר לשעתיים,

מפקד האגף מוסמך להתיר עיון ממושך בחומר הראיות לפי נסיבות העניין. בפרט, צוין בהודעת המדינה כי כאשר מתבקש העיון בסמוך למועדים שבהם מתקיימות ישיבות הוכחות בתיק המדיניות הננקטת היא נדיבה ומאפשרת עיון רצוף וממושך בחומר הראיות. כמו כן, צוין כי העצור רשאי להחזיק בתאו בכל עת שני קלסרים ולהחליפם בגמר העיון לפי בחירתו. לבסוף צוין כי על-פי הידוע עד כה לא פנה העורר בבקשה לאפשר לו לעיין בחומר הראיות.

27. בתגובה להודעת המדינה, הגישה באת-כוחו של העורר הודעות מטעמה ובהן נטען כי מספר פניות שהוגשו להכנסת חומרי חקירה נדחו על-ידי שב"ס, וכי בפועל הועברו אליו חומרים רק לאחר פניה לבית המשפט המחוזי. כמו כן, נטען כי עד ליום הגשת ההודעה לא התאפשר לעורר לעיין בחומרים המצויים בדיסקים שהועברו אליו. נטען אפוא כי טענת המדינה לפיה העורר טרם פנה בבקשה לעיין בחומרים היא שגויה, וכי מכל מקום, הגישה למחשב הינה מוגבלת ותנאיה יקשו על העורר לנהל את הגנתו.

דין והכרעה

28. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

29. נגד העורר מתקיימת עילה ברורה של חשש להימלטות מהדין. בית המשפט המחוזי עמד על כך בהחלטותיו, ולמעשה חשש זה עולה גם מהחלטתה של השופטת חיות מיום 9.4.2017, אשר עמדה על "החשש הלא מבוטל כי העורר ינסה להימלט פעם נוספת מאימת הדין היה וישוחרר ממעצר" (בש"פ 2298/17, בפסקה 5). החשש מהימלטות נלמד בבירור מהתנהלותו של העורר בעבר, ואף אני התרשמתי כך על סמך החומר המודיעיני שהוצג לי במהלך הדיון והתשובות לשאלות שהצגתי.

30. בהתחשב בכך, יש להתמקד בטענה העיקרית שבה יש לכאורה ממש - זו שעניינה הצורך לאפשר לעורר לעיין בחומרי החקירה באופן אפקטיבי. אכן, זכותו של הנאשם לעיין בחומרי החקירה, המעוגנת בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 היא זכות יסוד שקשורה קשר הדוק לזכותו להליך הוגן. זכות העיון מאפשרת לנאשם הזדמנות מלאה להכין את הגנתו מפני האישומים המיוחסים לו. היא מבטיחה כי לא יהיה מופתע אל מול טענות התביעה בבית המשפט ומאפשרת לו לדלות פרטים המצויים בחומר החקירה אשר עשויים לבסס את חפותו. הדברים מקבלים חשיבות מיוחדת בהתחשב במהות האישומים ובמיהותו של העורר.

31. פניה של החלטתי היא כלפי עתיד, ובנסיבות אלה איני נדרשת להכריע במחלוקת שהתגלעה בין הצדדים בעניין הסדרי העיון עד כה. חזקה על המדינה כי תנהג על פי הנוהל שהציגה בהודעתה, תוך התחשבות בצורך של העורר בעיון בחומרי החקירה כפי שהוצג כאן. אכן, אפשר כי נסיבות המעצר אינן מאפשרות עיון בחומרי החקירה במתכונת המיטבית, אולם בהתחשב בחששות הממשיים להימלטות של העורר מהדין, אני סבורה כי הימצאותו של העורר במעצר תוך שמתאפשר לו לעיין בחומרי החקירה במתכונת שהוצגה על-ידי המדינה מקיימת איזון ראוי.

32. לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי לפיהן אמו של העורר "אינה כשירה ואינה

מתאימה לפיקוח עליו". למעשה, כבר בעת שניתנה החלטתה של השופטת חיות הבהירה המדינה כי לא קיימת כוונה להגיש כתב אישום נגד האם בשל גילה המתקדם (שם, בפסקה 4). במונח זה אין מדובר בנסיבה חדשה. אני מייחסת משקל בהקשר זה להמלצתו השלילית של שירות המבחן. כידוע, בית המשפט יסטה מהמלצת שירות המבחן אך בהתקיים טעמים מיוחדים, אשר רחוקים מלהתקיים במקרה דנן (ראו למשל: בש"פ 5804/15 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.9.2015)).

33. לבסוף, ולנוכח האמור, איני סבורה כי יש מקום להפחית מהערבויות או לאפשר שימוש בדירת האם כערובה חלופית. אכן, ככלל יימנע בית המשפט מקביעת ערבויות אשר הנאשם אינו יכול לעמוד בהן, אך לצד זאת – עליו להימנע מקביעת ערובה שעלולה לספק מניע לוותר על נכסים על מנת להימלט מאימת הדין (ראו והשוו: בש"פ 8577/13 מדינת ישראל נ' ברגר, פסקה 21 (26.12.2013)).

34. לקראת חתימתה של החלטה זו הובאה לעיוני הודעה מעדכנת נוספת שהגישה באת-כוח העורר ביוזמתה ובה הצביעה על קשיים נטענים שהעורר ממשיך לחוות בשימוש במחשב לצורך עיון בחומרי חקירה. מבלי לנקוט עמדה באשר לפרטים, אוסיף כי ניתן לצפות שהטענות ייבחנו ויטופלו.

35. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ח (28.9.2017).

שופטת